

NOVELLÁK

ÉDENI TERV

MOLNÁR DÉNES ATTILA

Molnár Dénes Attila

ÉDENI TERV

Molnár Dénes Attila

ÉDENI TERV

Novellák

2022.

Copyright © (Molnár Dénes Attila) (2022)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978 615 6424 60 0

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője

Dvariecki Bálint.

Kiadás dátuma 2022.

A HARCOS

A támaszponton több tízezren teljesítettek szolgálatot. Egy város méretével és infrastruktúrájával rendelkezett. Űrkikötő, reptér, sportpályák, kórház, uszoda, gyárak, de még szórakozóhelyek is akadtak. Valamint az Akadémiaváros: a bolygó leghatalmasabb katonai iskolája és kiképzőtábor.

Az épületek nélkülöztek mindenfajta eleganciát, szigorúan funkcionális szempontok szerint készültek. Szabályos négyzetháló elrendezésben sorakoztak egymás mellett. Az összhangot csupán néhány nagyobb létesítmény, a stadion és a főépület előtt egy zöld park törte meg, ahol az utak kereszteződésében és a fák árnyékában szobrok álltak. Néhai admirálisok, hadvezérek és hősök örök emlékművei. Példát mutattak, és kitartást parancsoltak az elkövetkező nemzedékeknek, minden tanulónak, újoncnak és katonának, akik a nyomdokaikba kívántak lépni.

És szükség is volt a példájukra. Mert mióta az ember megvetette a lábát ezen a bolygón, a sors minden nemzedéknek megadta az alkalmat, hogy vérét adja a fennmaradásért. Egy határ menti bolygó az ismert világűr peremén, idegen fajok szomszédságában. A védelem frontvonalát jelentették. A lakói ezt jól tudták, ebben a tudatban nevelték gyermekeiket: ők az emberiség védelmezői. Félelmet nem ismerve, rendületlenül teljesítették a kötelességüket és helytálltak.

Bárki, aki elég elhivatottságot érzett magában, vagy bizonyítani akart, tizennégy éves korától a civil oktatás helyett a hadsereget is választhatta. Az első két évben döntött el, hogy ki mivel lesz képes szolgálni a hazáját, a bolygóját, az egész emberiséget. Az oktatók felmérték a fizikai, stratégiai és a vezetői készségeket. Néhányan megmaradtak közkatonának, a tehetségesebbek tisztékké, vagy esetleg oktatókká válhattak.

De mindenekelőtt hőskké!

Ebben a hitben nevelték Kaskin Shardent is. Ezért büszkén, emelt fővel masírozott keresztül az akadémia kapuján. Még természetes hátizsákja sem tudta megingatni egyensúlyában. A tanév elkezdődött és a tanulók, újoncok lelkesen tódultak az akadémiára.

Forgolódott, nem a helyes irányt kereste, egyszerűen itta magába a látványt. Megérkezett! A saját szemével látta a helyet, ahol az álmai kezdetét veszik. Hagyta magát sodródni a tömeggel. Ahogy megfigyelte az embereket, úgy vélte, meg tudja különböztetni az újoncokat a felsőbb évesektől. Akik először érkeztek ide, tanácstalanabbnak tűntek, vagy éppenséggel feltűnően bámészkodtak. Az idősebbek már céltudatosan – mondhatni katonásan – jártak-keltek, és természetesen nem pazarolták az idejüket nézelődésre. A harmadéveseket és az annál idősebbeket el sem lehetett tévesztetni, ők már egyenruhát viseltek. Néhol felbukkant egy-egy idősebb, hivatásos katona is.

Amióta az eszét tudta, az volt a vágya, hogy itt válhasson igazi harcossá, egy rettenthetetlen hőssé. Persze az első két évben ugyanúgy civil oktatásban fog részesülni, mintha egy polgári iskolának lenne a tanulója. De akkor is! Ő itt mostantól nem diák, hanem újonc, új korszak kezdődik az életében.

Hatalmas kiváltságban részesült: egy élő legenda, személyesen Chorsarios Daxon lesz az egyik oktatója. Daxon tábornok húsz évvel korábban a morthagok elleni háborúban az *Ariethis VI* kolóniát mindössze négy hajóval védte meg háromszoros ellenséges túlerővel szemben. Azon kevesek egyike, akiről már életében csatahajót neveztek el.

Azóta visszavonult az aktív állományból és oktató vált belőle. Kaskin minden porcikáját büszkeség töltötte el, ha arra gondolt, hogy példaképétől tanulhatja a stratégiát és a taktikát. A tábornok saját tapasztalatait és manővereit bemutatva fogja őt megtanítani a hadvezetés minden fortélyára.

A legjobb döntést hozta, hogy idejött!

Az egyhangú, mégis lenyűgöző és monumentális épületegyüttesek között eljutott a szállására, ahol rövid ügyintézés után kártyát kapott a szobájához és megszabadulhatott utazótáskájától, kipakolni azonban nem maradt ideje. Szobatársaival sem találkozott, bizonyára már mind elindultak a nyitóünnepségre.

Az ablakon keresztül vetett pillantást az Akadémiavárosra. Szállása a főter oldalába épült, tökéletes rálátást biztosítva a parkra. A túloldalon újoncok épületegyüttese mögött a tisztképző központ húzódott, azután a stadion, oda kell most minél hamarabb eljutnia. De, ha még azon is túlmenne, a légierő kiképzőtáborába érkezne. Azt, ha akarná, sem bírná eltéveszteni, a légikikötő tornya nyolcvan méteres magasságból felügyelte a forgalmat. Alig tudott betelni a látvánnyal.

Büszke volt a hazájára és a népére, hogy ilyen elhivatott, bátor és félelmet nem ismerő.

Kiszakította magát a merengésből és rohant a nyitóünnepségre. Már az ablakból feltérképezte az útvonalat, de anélkül sem jelentett gondot a tájékozódás, hamar kiismerte magát. Az utcáknak és az épületeknek neveik voltak. Akárcsak egy civil településen, táblák segítettek a tájékozódásban.

Persze ezt az idilli városi látszatot többek között az a légvédelmi ágyú törté meg a parkban, amely mellett elhaladt. De az épületek komorsága is árulkodó volt, elegáns mégis rideg, tekintélyparancsoló és kissé ijesztő. A szürke épületek között néhány teljesen egyformának tűnt. Az építészet éppúgy nélkülözte a színeket, mint a díszítő stíluselemeket. Csakis a funkcionalitás!

A körülötte vonuló tömeg egyre sűrűbbé vált, és mindenki ugyanabba az irányba haladt. Ezrek gyülekeztek az iskolai nyitóünnepségre. A pódium-

mon tiszték és szürke – leginkább köntösre hasonlító – ruhát viselő oktatók várakoztak és szemlélték a felsorakozó diákokat, a felsőbb évesek egykettőre felvették a katonás alakzatot, az újoncoknak még elnézték az ügyetlen mozgolódást. Néhány katona hangos parancsokkal rendezte őket szabályos sorokba.

Évről évre más beszédek hangzottak el, de újat már egyik sem közölt. Kötelesség, bátorság, áldozatkészség, bajtársiasság. Szívhez szóló, buzdító idézetek és történetek voltak, viszont már mindenki ismerte mindet. Híradások, történetek, toborzóplakátos, tankönyvek, bőséges forrásai voltak ezeknek a monológoknak. Kaskin kiskorában kapott egy gyűjteményt ilyen szónoklatokból, szinte abból tanult meg olvasni.

Figyelme kissé alábbhagyott, tekintetével Daxon tábornokot kereste, azonban a pódiumon nem látta. Az ő beszédére lett volna kíváncsi. *Vajon az Ariethis VI-nál lévő csata előtt mondott beszédet?* Egy pillanatra elszégyellte magát, amiért ennyire figyelmen kívül hagyja az ünnepséget. Értette a fontosságát, mégsem tudott összpontosítani *A nagy szónoklatokat jobb meghagyni a súlyos, emberpróbáló feladatokra.*

Körbetekintett az évfolyamtársain, a jövőbeli bajtársain. Felismerte az elszántságot a tekintetükben. Ugyanazért voltak itt mindannyian. Noha egy oldalon fognak állni, bizonyos szempontból a riválisai vették körül. Egy újabb lehetőség, hogy megküzdjön a legjobb helyért.

Az ünnepség után egy óra szünete maradt a legelső órája kezdetéig. Úgy döntött, nem megy vissza a szállásra. Befele jövet a főtéren lévő szoborparkra nem fordított különösebb figyelmet. Úgy döntött, az ünnepségen tanúsított érdektelenségéért való vezeklésként ott néz szét.

A parkot napi szinten karbantartották, bármely város büszkeségére válhatott volna. A sétányon haladva szemrevételezte a hősöket. Mindegyik talapzatában márványtábla tartalmazta a nevet és a cselekedetet, ami méltóvá tette viselőjét az örök emlékezetre. Egyes esetekben még egy-egy rövid idézetre is jutott hely.

Elégedetten vette tudomásul, hogy mindenkiről, akinek a szobrával találkozott, percekig tudna mesélni. Végigmérte a szigorú és fegyelmezett arcokat, természetesen mindenkit egyenruhában örökítettek meg. A park szélén már csak mellszobrok őrködtek az emlékezet felett.

Egyre kevesebb járókelő maradt körülötte. Olyan sokáig nézelődött, hogy nem maradt ideje visszamenni a tanszereieért. Elindult megkeresi az előadótermét. Az első napon úgyszólván csak eligazítás és tájékoztatás lesz – bizakodott magában –, talán nem is fog kelleni a felszerelése.

Az épület belül is híven követte katonás külső mintát, csupán egy árnyalatnyi eleganciát engedett meg betolakodni, például a széles márványlépcsőt, azt is minden bizonnyal csak azért tűrte meg, mert a monumentalitást szolgálta.

Némi útbaigazítás után felbaktatott a harmadik emeletre, és megtalálta a termét. A hosszú folyosó még a diákok zsvivájától visszhangzott. Ismételten bebizonyosodott, mennyire hálát adhat a szerencséjének. A több száz újonc oktatása kis csoportokra bontva kezdődött meg, és ő bekerült abba a húsz főbe, aki Daxon tábornok keze alatt tanulhatott.

A teremben egyszemélyes padok sorakoztak négy oszlopban. Kaskin az orra alatt tett egy csípős megjegyzést, amikor ráeszmélt, hogy már csak a leghátsó sorban maradt neki hely. Arcáról eltüntette a haragot, és barátságosan köszöntötte osztálytársait miközben hátravonult.

Letelepedett a székre, és felmérte a távolságot. El fog veszni a példaképe tekintete előtt, állapította meg. Körbenézett a teremben. Baloldalt két hatalmas ablakon sütött be a nap, Jobboldalt az ajtó volt, amin bejött. A falat portrék és fényképek díszítették, katonákról, úrhajókról, és egy úrcsata-illusztrációról. Szemben a tábla és a tanári asztal. Hátralát két szekrény, polcok és egy ruhatároló húzódozott.

Osztálytársainak egy része hangosan társalgott, mások csak figyelemmel kísérték a beszédet. Egy diák a teremről tudomást sem véve az ablakon meredt kifele, egy másik mohón írt valamit egy lapra.

Ahogy hallotta, a két fő téma Daxon tábornok személye és a jövőbeli nagy tervek voltak. A zajos társaság hangemberének egy magas, elegánsan oldalra fésült hajú fiú bizonyult. Öt osztálytársát maga köré csoportosítva beszélt.

– Azt mondják, hogy egyelőre nem fenyeget a drasken háború. Nem baj. Amikor végzek itt, majd megmutatom nekik! – Kajánul elnevette magát. – Mert az biztos, előbb utóbb háború lesz.

– Honnan tudod? – kérdezte bizonytalanul a hallgatósága egyik tagja.

– Mert biztos... Mindenki ezt mondja.

– A legjobb mesterünk lesz! Daxon tábornoktól mindent megtanulunk! – mondta egy másik lelkesen.

– Ja, a legjobbaknak a legjobb jár! – helyeselt némi közönnyel a nagyhangú fiú, majd az ablaknál ülő osztálytársát szólította meg. – És te mi leszel?

A másik nem válaszolt, ezért még hangosabban ismételte meg a kérdést.

– Katona – felelte csendben a válla felett hátrafordulva.

– Itt mindenki katona lesz! – nevetett fel valaki a csoportból.

– Nem mindenki! Csak az, aki legalább a négyéves képzést végigcsinálja – helyesbített a nagyhangú. – De ránézésre megmondom, hogy ez tisztféle akar lenni. Biztos majd valami belső-felügyeletis spicli lesz.

A gyerek az ablaknál nem válaszolt, jobban összehúzta magát.

– Miért bántod őt? – kérdezte Kaskin. – Ő a bajtársad lesz – tette hozzá tétován.

A nagyhangú fiú meghökkent.

– Igen? Talán majd annak nevezem, ha kiérdemli. Különben is, te ki vagy?

– Az én nevem Kaskin Sharden. És te? Miért kell másoknak kiérdemelnem, hogy ne bántsd őket? – válaszolt, de kevésbé érezte erélyesnek a hangját, mint szeretne volna.

– Dayt vagyok, rohamosztagos leszek. – Kihívóan közelebb lépett Kaskinhoz. – Te mi akarsz lenni? Az ilyen bénák védelmezője?

– Nem... – hangja még erőteljesebb lett, mint legutóbb, de megállta a készletét, hogy egy lépést hátráljon. – Hajó- vagy állomásparancsnok, még nem döntöttem el. De ne sértgezzük egymást, nem itt van az ellenség.

– Na, mi az? Beijedtél?

Mielőtt Kaskin válaszolt volna, valaki felkiáltott az első sorban.

– Megérkezett!

Azonnal néma csend kerekedett, mindenki a padjához ugrott és vigyázba vágta magát. Áhítatos szemmel követték Daxon tábornokot, amint az asztalához vonult. Hatvan év körülnek tűnt, őszülő haja már csak koszorúban nőtt a fején. Sötét szemeivel úgy mérte fel a diákokat, mintha azonnal a lelkük legmélyéig látna. Vékony alkata ellenére erőt és szigort sugárzott. Az oktatók szürke, egyszerű szabású nadrágját és köpenyét viselte, bármiféle rangjelzés vagy kitüntetés nélkül. Csak egy fehér betűs, fekete névtábla függött a mellkasa bal oldalán. Egyik lábára kissé sántítva haladt, de ez semmit sem csökkentett tekintélyén.

Nem szólt az újoncokhoz, csak némán végigmérte a hallgatóságát. Hangtalanul letette a táskáját az asztalra.

Egy nyurga gyerek kilépett a padja mögül, kihúzta magát és tisztelgett.

– Üdvözlöm Daxon tábornok! Nagyon nagy megtiszteltetés, hogy az ön diákja lehetek!

A tábornok csak egy pillanatra húzta fel a szemöldökét, más reakciója nem volt az újonc megnyilvánulására, ez szemmel láthatólag zavarba hozta a diákokat.

– Nem kell tisztelegnie – mondta érzelemmentes hangon –, és ne is szólítson tábornoknak! Itt nem vagyok katona, maga pedig még nem az. Én oktató vagyok, maguk pedig diákok. Lesz még elég alkalmuk tisztelegni.

– Miközben beszélt, megkerülte az asztalát és a diákok felé lépkedett. – Az első két évben csak diákok lesznek, az én felügyeletem alatt, hogy amikor valódi katonákká válnak, megtanulják, mire vállalkoztak valójában.

– De, maga tábor... – tiltakozott a fiú, azonban Daxon leintette.

– Oktató. Nyugalmazott tábournok voltam, amikor felkértek oktatónak. És az oktatóknak nincs rendfokozatuk. Amint látják, köpenyt viselek én nem egyenruhát. – közölte tárgyilagosan, bármiféle harag vagy türelmetlenség nélkül.

Egy rövid séta után visszaérkezett az asztalához, felnyitotta a táskáját, és ismét megszólalt: – Foglaljanak helyet! Most végigbeszéljük az év tematikáját, az órarendet és a választható specializációkat. – Tekintete megakadt a korábban tisztelgő fiún, aki továbbra is állva maradt. – Maga meg miért nem ül már le?

– Tá... tanárúr! Maga a személyes példaképem, egész életemben arra vágytam, hogy olyan hajóparancsnok legyek, mint maga. – felelte. Kissé csalódottnak tűnt, végül leült.

– Így van – csatlakozott a nagyhangú gyerek –, maga a hadsereg egyik legkiválóbb tisztje. Bárcsak ilyen tisztjeink lennének! Akkor már a drasken háborút is megnyertük volna.

Daxon rideg arca első alkalommal húzódott mosolyra.

– A drasken háború még ki sem tört, és addig örüljünk, amíg nem is fog! – Lassan visszacsukta a táskáját. Felállt és az asztala elé sétált. – Nem indult még úgy tanév, hogy ne kellett volna kitérni erre a témára! Rendben, akkor kezdjük ezzel. Mondja a vezetéknévét először! Fejtse ki, hogy miért vagyok, a példaképe, és hogy mi akar lenni a hadseregben!

A fiú megszeppent, de pár pillanatnyi töprengés után válaszolt: – A nevem Narsen. És... és azért maga a példaképem, mert maga győzött az *ariethisi* csatában. Négy hajóval szállt szembe a morthagok tizenkét hajójával és győzött, nem hátrált meg, hanem megütközött velük! Kitartott, és ezzel az egész háború legnagyobb diadalát érte el. Örökre beírta magát a hadtörténelembe, és egy valódi legendává vált. Én hajóparancsnok akarok lenni, de a pilóta alapképzést is el akarom végezni, és ha eljön az idő, önről példát véve akarom majd csatába vezetni a hajómat. Mert maga bebizonyította, hogy ha a parancsnok eléggé bátor, túlerővel szemben is győzhet.

– Én semmi ilyesmit nem bizonyítottam be, de ezt nemsokára megbeszéljük – Daxon a hangos diák felé fordult: – Válaszoljon ön is a kérdésre!

– Az én nevem Dayt. Én azért mondtam, hogy maga a legjobb, mert ön az egyetlen, aki tizenkettő morthag hajót kicsinált, ráadásul egyetlen csatában. Elintézte őket, ahogy kell, megadta nekik a jussukat. Én rohamosztagos akarok lenni. Minimum egy századnak a parancsnoka. És ha majd kitör a drasken háború, ott akarok lenni az első sorban, hogy elkenjem a pofájukat, megmutatom nekik, hol a helyük. – mondta és közben dagadt a melle a büszkeségtől.

– Értem, esetleg van még valaki, akinek hasonlóan nagy tervei vannak?

Kaskin nem habozott, azonnal megragadta a kitérőlehetőséget: – Én hajóparancsnok akarok lenni, esetleg állomásparancsnok, ebben még nem döntöttem. Azért maga a példaképem, mert bátran viselkedett, nem hátrált meg, túlerővel szemben is a kolónia megvédése mellett döntött. Példát mutatott, hogy milyen egy igazi harcos. Bátor, kitartó, rettenthetetlen és nem fél! – Majd egy pillanattal később hozzátette. – A nevem Sharden.

Daxon bólintott, körbenézett, és egy középtájon ülő fiút is megszólított: – Meséljen maga is!

– Belysar vagyok, katonaként nekem nincsenek annyira nagy terveim, én majd oktató akarok lenni, szeretem ezt a helyet, és tanárként úgy érzem, hogy hozzájárulok a jövő építéséhez. Mert apukám szerint a katonák csak rombolni tudnak. – Olyan hangsúllyal mondta, hogy érzékeltesse, nem ért vele egyet. – Végző soron ez egy kompromisszumos megoldás.

– De oktatók csak olyan katonák lehetnek, akik részt vettek több éles bevetésben. Tehát apád logikáját követve, előbb pusztítanod kell, és csak utána tudsz építeni. – állapította meg Daxon.

– Hát... a drasken háborúban lesz rá alkalmunk. Azt mondják, hogy pár éven belül megtámadnak minket, mert nagyon készülődnek.

– Ez sajnos így van, lesz háború. Nem maradnak munka nélkül.

– Megkérdezhetem, mi a véleménye? Jó esélyünk lesz ellenük? – kérdezte egy elöl ülő fiú.

– A morthag háború nagy kihívás volt, fejlettebbek nálunk, és intelligensebbek is. Azért volt esélyünk, mert hiányzik belőlük a harci hév, az elszántság. De ezek a draskenek sunyik, aljasak és ravaszak. Nehéz dolgokat lesz, mert nem tisztelnek semmiféle konvenciót, még saját maguk között sem, hitvány és mohó népség.

– Egy újabb ok, hogy szétverjük őket – felelte hevesen Dayt.

Daxon ismét bólintott, tekintetét az ablak mellett ülő, visszahúzódó gyerekre fordította, aki eddig csak a draskenekről szóló beszámolókor mutatott némi érdeklődést.

– Maga, ott az ablaknál? Mi akar lenni?

– A nevem Ulysses. Én még nem döntöttem el semmit – felelte egykedvűen. – Apám tiszt, és megmondta, hogy ide jövök. Talán én is gyalogsági parancsnok leszek.

– Te nem is akarsz katona lenni – jegyezte meg mérgesen Dayt –, akkor menj haza és válaszd anyád foglalkozását, ide ilyenek nem kellenek! Meg az ilyen tisztok amúgy is kiszóródnak innen!

Daxon szigorú tekintete egyetlen pillanat alatt a fiúba fojtotta a szót.

– Azt bízta az oktatókra és a kiképzőkre fiam, hogy ki lesz alkalmas katonának és ki nem! Különb is, itt nem csak tiszteket képzünk, aki nem alkalmas tisztnek, az majd gyalogos lesz, ha annak sem válik be, a hadsereg akkor is találni fog neki megfelelő hivatást a kötelékein belül – Daxon sóhajtott egyet. – Idejönnek, és elképzelnék mindenfélét a katonaságról. Az a baj, hogy a propagandagépezet túl jól működik, és túl sok hülyeséget tömnek a fejükbe. Nem, ne értsék félre, nagyon örülök, hogy itt vannak, és hogy ilyen elszántak. Csakhogy nem minden igaz abból, amit bemutatnak, meg terjesztenek. A nagy része csak szép reklám, mézes mázzal bevonva, a keserű rész meg belül van. – Végignézett a társaságon. – Garantálom, a felét nem tudják annak, hogyan is zajlott valójában az *ariethisi* csata, a katona-

ság a létező leghősiesebb verziót terjeszti.

– De tábornok, akarom mondani tanár úr, a maga győzelme volt a legnagyobb diadal az egész háborúban!

– Morálisan igen, megmutattuk, hogy győzni is képesek vagyunk, és ez a teljes hadsereget fellelkesítette, mindenki örvendezett, a győzelmet ünnepelte. És engem. De stratégiaiag nem volt nagy jelentősége, a morthagok érzékeny veszteséget szenvedtek, de korántsem olyan súlyosat, mint ahogy annak idején a hadsereg beállította.

Lassan körbefuttatta a tekintetét a társaságon, mindenki néma csendben hallgatta, valósággal itták minden egyes szavát.

– Rendben, legyen, elmondom a teljes történetet – sóhajtott egy nagyot.
– Négy hajónak voltam a főparancsnoka, akkor még ezredesi rendfokozatban. Egy cirkálónak és három rombolónak. Nem harcolni indultunk, csupán ellátmányt vettünk fel, szállítmányt vittünk. és némi karbantartást kellett elvégezni. Az *Ariethis VI.* melleleg egy alig nyolcszáz kilométer átmérőjű, légkör nélküli kisbolygó egy aszteroidaöv belső peremén. A kolónia egy jelentéktelen bányászállomás volt akkoriban, néhányezer telepessel. Félreeső helyen, senki sem számított arra, hogy itt morthag hajók bukkanhatnak fel.

Összességében egyáltalán nem voltunk felkészülve egy ütközetre. Amikor a radarok jelezték a tizenkét ellenséges hajó felbukkanását, legalább annyira meglepődtünk, mint ők pár órával később, amikor nekik rontottunk. De ennyire ne szaladjunk előre!

Egyszerűen csak rosszkor voltunk rossz helyen, én így gondoltam. Vagy éppenséggel a telepések szempontjából jókor a jó helyen. Az utólagos összegzés szempontjából pedig a lehető legjobbkor a legjobb helyen. Ez is egy kiszámíthatatlan tényező. Ha a szomszéd rendszerbe vezényelnek, valószínűleg a háború ugyanúgy ért volna végen. Csak én bizonyára sohasem váltam volna tábornokká. Így viszont fene nagy hős lettem. Mert jókor voltam jó helyen.

Nyilvánvaló fölényes túlerővel néztünk szembe, tizenkét olyan cirkáló osztályú hajóval, amelyek támadás céljából érkeztek. Mi viszont erre nem készültünk fel. A legénység fele a kolónián mászkált kimenőn. Hadianyagunk sem éppen volt elég. Egy ilyen ütközethez rengeteg előkészületre van szükség, a hajókat előkészíteni, különböző stratégiákat kidolgozni, támadókat és védekezőket egyaránt. De ezeket majd szépen tanulni fogjuk sorban. Mi viszont még a rendszert sem térképeztük fel rendesen, csak a kolónia adatbázisa állt rendelkezésünkre. Ha ott és akkor nekiállunk letapogatni a környéket, azonnal lebukunk. És persze a legénységet is fel kell készíteni pszichikailag. A kimenőről való visszarendelés egy váratlan harci helyzet miatt ettől a felkészítéstől nagyon, de nagyon távol van.

Szóval, mindent egybevéve: nem álltunk készen.

Ennek fényében hoztam meg a döntésemet: mégpedig az azonnali visszavonulást. Hitték volna? A legendás hős, Chorsarios Daxon öt perc kiértékelés után elrendelte az evakuálást. Ez bezzeg egy történetben sem szerepel.

Pár pillanatra abbagyta a beszédet, néhány diák csalódottan vagy hitetlenkedve nézte. Elmosolyodott.

– Ne értsenek félre, nem kiábrándítani akarom önöket, de van különbség bátorság, vakmerőség és esztelenség között. Narsen, maga mondta, hogy majd egy napon csatába akarja vezetni a hajóját, akár túlerővel szemben is, ugye? És Dayt, maga meg azt mondta, hogy bátran szétveri a drasken seregeket, ha szembekerül velük.

Ez mind jó! Az ilyenek miatt voltunk jobbak a morthagoknál, mert ők tudják, mikor veszett el egy csata, és nem erőltetik tovább. Ezzel szemben az emberek ilyen helyzetben rátesznek még egy lapáttal, és még elszántabban harcolnak. Ez nagyszerű! Azonban ez a legtöbbször nem elegendő. Mérlegelni kell, mikor éri meg csatát vállalni. Mert hatalmas felelősség nyugszik egy parancsnok vállán.

Egy csata mérlegelése közben a személyes dicsvágy nem lehet nézőpont. Én nem azt szoktam mondani, hogy négy hajóval szálltam szembe a

morthagokkal, hanem azt, hogy ezernégyszáz emberrel. Ők is ott küzdöttek, vagyis: *ők* küzdöttek ott. Az én felelősségem mindannyiukra kiterjedt. Attól még, hogy *én* bátor vagyok, őket nem áll jogomban feláldozni. Még akkor sem, ha tudom, hogy készek vállalni a halált.

Mert a dicsőséges percek után szembe kell nézni a veszteségekkel is, a legénységem egyötöde odaveszett, mindössze egy név maradt belőlük márványba vésve a hősök falán. Megérte nekik a dicsőséget? Élőket hagytak hátra. A győzelemnek ára van, és néha igen drága. Egy legénység sosem a kapitány dicsőségéért hal meg, hanem a saját hitükért és céljaiért. Valaki a kötelességeért, más a szeretteiért, valakit egyszerűen a bosszúvágy vagy a gyűlölet hajt.

Félbehagyta a beszédet és hallgatózni kezdett. Odakint vonuló katonák éneklése hallatszódott. Ellökte magát az asztaltól és az ablakhoz bicegett. Pár pillanatilag némán merengett az elhaladó díszmeneten. Arcán felismerhetetlen érzések suhantak át. Az ének elhalkult, a nosztalgia véget ért.

– Szóval, hol tartottam? – fordult vissza az osztály felé. – Igen! Értesítettem a parancsnokságot és elrendeltem a visszavonulást. Minden katonát visszavezényeltem a hajókra, és civileket is, amennyi csak befért. Felkészültünk a pucolásra. De nem! Mert a parancsnokság felülírta a döntésemet. A legszigorúbban megtiltotta az evakuálást, és azt az utasítást kaptam, hogy az erősítés megérkezéséig bármi áron meg kell védenem az *Ariethis VI*-ot. Négy hajó tizenkettő ellen. Azonnal ki kellett találni egy stratégiát.

A civileket visszaküldtem a kolóniára, a legmélyebb helyekre. Reménykedtem, hogy a morthagok nem vettek észre minket, mert mind a négy hajó a hangárakban, a felszín alatt várakozott, tehát maradt esélyünk a meglepetésre. És egy újabb, aljas cselhez folyamodtam, én a hős. A kolónia folyamatosan sugározta a megadást. Az ellenséges sereg szétvált, a fele az állomás felé közeledett, a másik fele széteszlott és a környéket pásztázta. Tehát nem számítottak komoly ellenállásra a kolónia részéről.

Ezután az összes civil hajót színültig pakoltunk robbanóanyaggal, mind a huszonháromat. Majd mikor már elég közel érkezett az ellenség, felszálltak, mintha menekülnének, és mivel a morthag cirkálók szétszóródva, több irányból közeledtek a kolónia felé, elkerülhetetlen volt, hogy menekülés közben ne haladjanak el valamelyik ellenséges hajó közelében. Szerencsére nem foglalkoztak velük. Az utolsó pillanatban irányt változtattak és teljes sebességre kapcsoltak.

Daxon az egyik öklével a tenyerébe csapott.

– A huszonháromból tizenhét csapódott be, két cirkálót megsemmisítettek, egyet megrongáltak. Úgy tűnt, a morthagok ezután sem gyanakodtak a jelenlétünkre, jöttek tovább. Kétségbeesett próbálkozásnak gondolhatták a telepések részéről a kamikaze akciót. Persze ők is tudnak dühösek lenni, és fel is hergeltük őket rendesen, ebben biztos vagyok. Szóval innentől kezdve kétesélyessé vált a játék, vagy ők, vagy mi.

Tovább vártunk a hangárakban. Megérkezett a maradék négy cirkáló. Egykettőre megsemmisítették a kolónia saját védelmét és a rádióállomását. Majd leengedték a pajzsait, hogy a csapatszallítóik átszállhassanak.

Erre a pillanatra vártunk, kitörtünk a hangárakból, és azonnal tűz alá vettük őket mindennel, amink csak volt. Rakétákkal, torpedókkal, lézerrel, plazmával, ionnal. Teljesen megleptük őket. A sértetlen cirkálókkal kezdtük. A legelső hajóval még azelőtt végeztünk, hogy kiértékelhették volna a helyzetet. Mire ismét felhúzták a pajzsokat, már a másodikat is félig ronccsá lőttük.

A csata, ami ezután következett, nem tartott sokáig. A helyzeti erőfölény a mi oldalunkra billent, a maradék három hajót, amiből kettő már megsérült, alig két és fél perc alatt megsemmisítettük. A mi flottánk minimális sérüléseket szenvedett, csak néhány felületes burkolatsérülést. Az támadó flottájuk fele odaveszett, de összességében még mindig ők voltak túlerőben, hat hajó maradt négygel szemben.

Gyorsan kellett cselekedni, a morthag cirkálók ugyebár szétszóródtak.